

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2006-792-0209
Dok.: AHN40122

Endelig besvarelse af spørgsmål nr. 264 af 1. marts 2006 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del).

Spørgsmål:

”Vil ministeren redegøre nærmere for de to sager, hvor rigsadvokaten - som oplyst af ministeren under samrådet - har ansøgt om Procesbevillingsnævnets tilladelse til at anke dommene til Højesteret, og vil ministeren redegøre for begrundelsen for, at rigsadvokaten har ansøgt herom i disse 2 sager?”

Svar:

Jeg har anmodet Rigsadvokaten om en udtalelse til brug for besvarelsen af spørgsmålet. Rigsadvokaten har oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til:

”I december 2005 og februar 2006 har jeg ansøgt om Procesbevillingsnævnets tilladelse til at anke to sager om seksuelle overgreb på børn til Højesteret.

I den første sag er der tale om en hidtil ustraffet 32-33-årig mands seksuelle overgreb på to brødre på henholdsvis 10-11 år og 6 år under deres overnatninger hos ham. Tiltalte havde i den forbindelse ved 6-8 lejligheder seksuelt samkvem med den ældste dreng, herunder ved to tilfælde af analt samleje samt ved gensidig oralsex og onani. Endvidere havde tiltalte krænket den yngste drengs blufærdighed ved befølinger.

I byretten blev tiltalte for overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 222, stk. 2, og § 232 idømt 2 års fængsel, idet retten på den ene side lagde vægt på overgrebenes karakter og omfang, på den anden side det oplyste om tiltaltes personlige forhold, herunder at han ikke tidligere var straffet.

Tiltalte ankede dommen til Østre Landsret med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndighedens påstand var skærpelse af straffen. Landsretten, der for så vidt angår forholdet vedrørende den ældste dreng fandt tiltalte skyldig i et lidt mindre omfang end byretten, nedsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Landsretten lagde herved på den ene side vægt på børnenes unge alder, at tiltalte i gerningsperioden var omkring 33 år gammel, og at der var tale om overgreb mod sårbare børn. På den anden side lagde landsretten vægt på, at tiltalte ikke tidligere var straffet, og at han ikke blev fundet skyldig i det omfang, som der oprindeligt havde været rejst tiltale for.

I den anden sag var der tale om en forstraffet 50-51-årig mands seksuelle overgreb på tre drenge i alderen 10-12 år. Tiltalte havde indledt et seksuelt forhold til den ene dreng på 12 år i form af flere anale samlejer samt gensidig onani og oralsex. Tiltalte havde endvidere i flere tilfælde krænket blufærdigheden hos de to yngre drenge på henholdsvis 10 og 11 år ved befølinger mv. Herudover havde tiltalte været i besiddelse af børnepornografi.

Tiltalte blev for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, jf. § 224, § 225, § 232 og § 235, stk. 2, idømt 1 års fængsel i byretten, idet retten ved straffastsættelsen lagde vægt på tiltaltes tidligere domme for sædelighedskriminalitet, at tiltalte havde udnyttet sin overlegenhed overfor de forurettede og disses tillid til ham, de forurettedes unge alder samt overgrebenes omfang, art og stærkt krænkende karakter.

Tiltalte ankede dommen til Vestre Landsret med påstand om formildelse af straffen, mens anklagemyndighedens påstand var skærpelse. Landsretten fandt straffen på 1 års fængsel passende udmålt efter forholdenes antal og karakter samt af de af byretten anførte grunde.

Det er min opfattelse, at straffen i begge de nævnte sager bør forhøjes. Endvidere finder jeg sagerne egnede som grundlag for en mere generel tilkendegivelse fra Højesteret om straffniveauet i sager om seksuelle overgreb mod børn efter straffeskærpelsen for overtrædelse af straffelovens § 222 ved lov nr. 380 af 16. juni 2002.

Hvis Procesbevillingsnævnet meddeler tilladelse til anke til Højesteret, vil jeg således nedlægge påstand om skærpelse af straffen.”